

החבל מותר: שלימלה לויצקי מתיר את חבלי ההתקשרות, המצמידים את חרטומה של ישראלה למצוף קבוע, כשהיא בנמל, קשורה הסירה לרציף ולמצוף, איזה מורידה עוגן.

ליס משהו בקשר לנחירות שלו. כשנצא לים אי אפשר יהיה לסבול את זה.

„אילו היה יותר שטח...“

„אתם ששה איש“ התערב השוטר, „אפשר לדעת איפה תישנו?“

מכס הצביע על הדרגשים. הריפוד העליון של המושבים עולה למעלה, הסבורי ועל ידי כך נוצרים ארבעה דרגשים בתא זה מעל זה. לפי התכנית יהיו תמיד שנים מהאנשים במשמרת. כזאתהיה רוח נוחה, נשום בעזרת מפרשים, אחד יצטרך להשגיח על המפרשים, והשני יחזיק בהגה. ברוח נגדית, נסיר את המפרש ונפעיל את המנוע. ואז יצטרך אחד להחזיק בהגה והשני להשגיח על המכונה. ארבעת הנותרים יישנו בינתיים בדרגשים, ובכל ארבע שעות תתחלף המשמרת.

ספר רכש:

„אל תשאל איזה חור בראש עושים לנו כל ה„מומחים“ ממועדוני השייס שעל ידינו. הרמנו פעם את המפרש לנסיין. ככל רגע עבר מ' שהו שגבתו לא יותר ממטר והביע דעה: אין לכם מספיק „שטח“. אוי אילו היה לכם יותר „שטח“... כל היום אנחנו שומעים רק שטח ושטח. כנראה שקראו בוגיזה ספר את המונח „שטח מפרשים“ ואנחנו חייבים לסבול.“

אמר שלימלה:

„נקוה שתהיה לנו רוח-גב נוחה שתקדם אותנו. אנחנו לוקחים רק מעט דלק ומתכוונים להגיע לתחנה הראשונה: הוא רודוס, יוון. אם הרוח תנשוב כל הומון מצפון נקבל „טיואך-אין“

להפגלת נסיון: מאחור נראה רציף נמל חיפה, העמוס שרשרות עוגן כבדות של אניות, וגרוטאות ברזל שהוצאו מקרקע הנמל והמשמש מעגן לסירה ישראלה עד אשר הפליג.

זמנם לטיפול בגוף כלי השייט. צבי קפלן, המכונאי השמנמן, המשוּפם, פרק את המנוע (מסוג דויל, 15 כוחות סוס), למד להכיר כל חלק שבו ביסודיות, ניקה והחליף כל בורג וציר שדרשו חילוף.

במשך הזמן הצטרפו שני חברים נוספים לצוות.

יורם פרידמן, (22), יליד פרדס-חנה, משופם אף הוא ופרוע בלורית, שזוף וצעיר למראה, בוגר בית הספר הימני בחיפה, בעל ותס של 4 שנות עבודה על אניית הצי המסחרי, נקבע לסגנו של מכס במסע ישראלה — על שום דרגתו, שהיתה: קצין שלישי.

איש הצוות הששי נתגלה כאדם רב תועלת ביותר, בהיותו חשמלאי ואלחוטאי, בעל רשיון להחזקת תחנת אלחוט של חובבים: היה זה שלמה מנוחין (25) יליד רחובות, חובב רדיו מטבעו, סכנאי רדיו במקצועו, עבד כאלחוטאי בשדה התעופה בלוד, הצליח להקים קשר אלחוטי עם חובבים בדרום אפריקה ובאמריקה.

הצטרפו לצוות ישראלה כונה בתחילה בשם „סמוקיי“, בגלל כמות הסיגריות שהיה מעשן.

„הוא לא משתמש כלל בגפרורים“, טענו החבריה, „הוא מצית סיגריה בסיגריה.“ אף, לאחר שנתגלה כוחו הפלאי בסרורי החשמל, המסופעים בגוף הספינה, שונה שמו, פה אחד, ל„חשמלטור“.

לא להיות תלויים

כשהגיעו שלשת החודשים לסיומם, הורדה הספינה לתוך מי הנמל, נוסתה, נמצאה מוכנה למילוי תפקידה. הצוות הזמין את הבוחן הממשלתי לכלי השייט, כדי שיבדוק אם מוכשרת הספינה להפלגות רחוקות. המומחה בילה שעות רבות בקרבת הכונה ושאר הפינות הנידחות, קבע לבסוף דיאגנוזה, שזיכתה את ישראלה בהעודה המאשרת שהספינה כשרה לחלוטין.

הצעד הבא היה התדפקות על פתחי המוסדות הממשלתיים על מנת להשיג הקצבת מטבע זר. מארגני ההפלגה ידעו כי בלי פרוטה בכיסם לא יוכלו לממש אף שמינית מתכניתם. היה ביכולתם להצטייד במזון לתסופה של חודשים ימים, אך ברור היה כי הילק יאול בתקופה קצרה מזה בהרבה. בקשתם להקצבת מטבע אושרה במילואה. הצוות ניגש להכנות. עוד בתחילת הפעולה החליטו ששת הימאים לא לקבל עזרה משום מפלגה, לא להיות תלויים בשום מוסד או ארגון, אף לא במשלה. מסיבה זאת קראו לספינתם „ישראלה“, שם הכולל את כל הזרמים והדעות, מייצג את המדינה. אך דרוש היה בעל ברית, שיעזור להם באופן פעיל, מבלי להדביק עליהם תו משלו. הם פנו למערכת העולם הזה שנענתה ברצון.

תמיכת העולם הזה למסע ההרפתקאי איפשרה לששת בעלי הדמיון הצעירים לפתור את בעיותיהם בזו אחר זו. להגיע למצב בו יכלו לקבוע את תאריך יציאתם לדרך.

השוטר שעלה על הספון לחץ את ידו של מכס גלזר בחזי מימות. במשך כל חדשי ההכנה, שמש הוא כוקף על רציף הנמל, למד להכיר את החכריה מקרוב.

„מה נשמע?“ אמר, „מתי זויים?“ „אינשאללה, בשבוע הבא.“ ענה מכס. „תשתה קפה?“

„ברציין.“

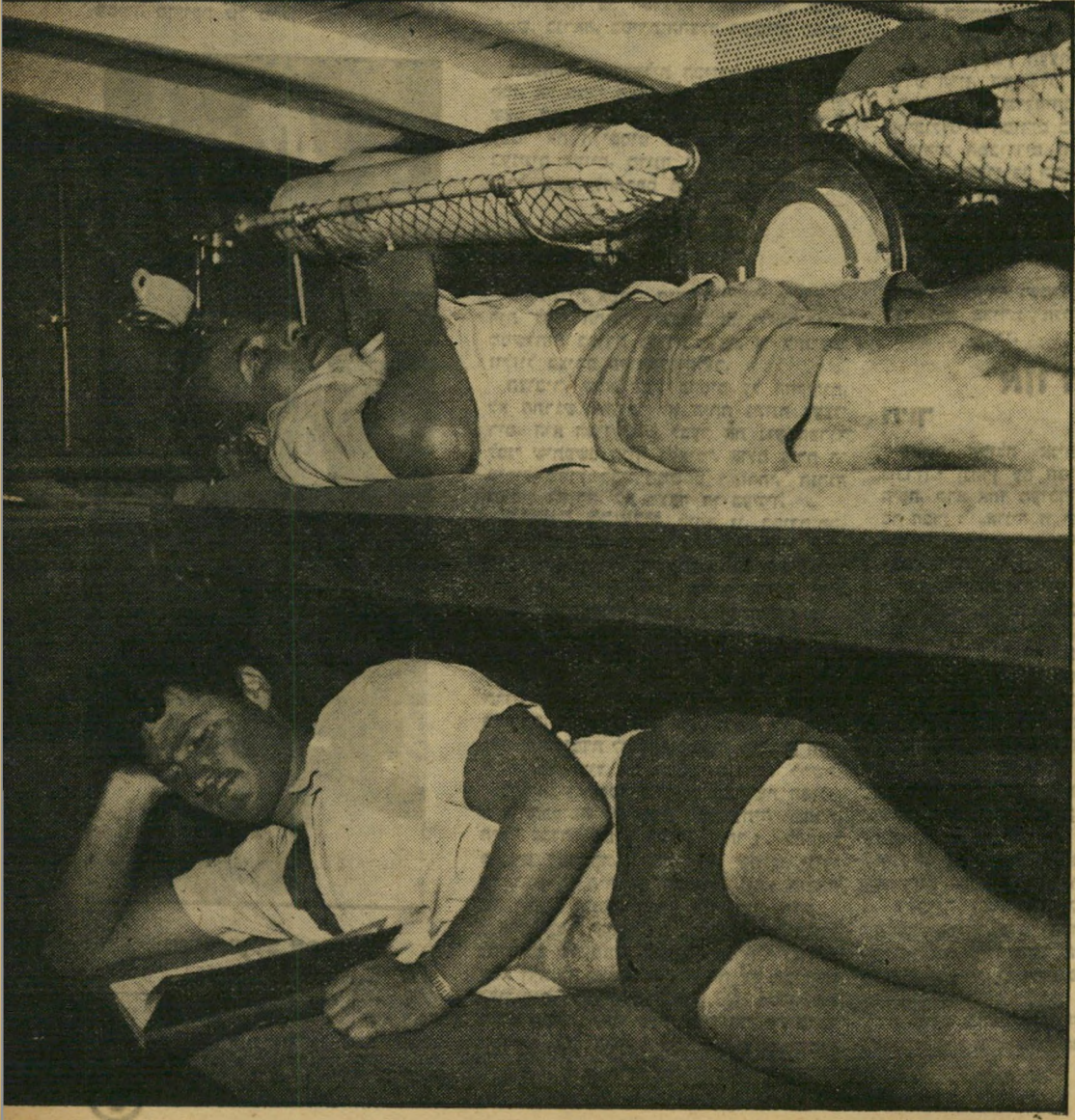
השניים כופפו את קומתם ונכנסו בפתח הצר העשוי מעץ אלון ומצופה ורניש. התא היחידי בספינה היה צר ונמוך. משני צדיו היו קבועים דרגשים ששמשו, ביום, לישיבה. ברזח, בן המטר ועשרה שביניהם עמ"י שולחו מתקפלי. מכוסה מפת מוכ" המת במקצת.

צבי קפלן, הופיע מתוך תא צר שדמה לארון בגדים. סגור מפוקפק-צבע היה חגור על מתניו. היה זה האיש היחידי הממלא שני תפקידים חשובים בספינה: סכח ראשי ומכונאי ראשי.

„למתי לבשל במסעות הצעיר שלי“, סיפר. „הייתי יוצא לציד אחוץ בר ואחר הייתי מבשל מבשרם ארוחות — החכרה היו מלקקים את האצבעות.“

„שרק לא יתבלבל יום אחד.“ התפללו החכרה, „ויבשל לנו שמן מכוונות במקום מרק.“

צבי הגיש ספל לאורח ושאל לעבר הספון: „בואו לשותת קפה!“

אנשי הצוות העירוניים למחצה, נדחקו פנימה בקושי. הלילה לא עצמתי עין בגלל היתושים. התאונן יורם בגר-דו בקפדנות את כתפיו העקוצות.

„איך דבר“, הרגיעו מכס, „כשנצא לים לא יהיו יתושים.“

„ראית מי שמתאונן על יתושים?“ אמר רכש, „הוא נזרח כל הלילה כמו צופר, היתושים בורחים מרוב פחד וכאים אלי.“

„זהו, חכרה“, הכריז שלימלה ברצינות רבה, „עיינו להח“

צפוי שקוף ונוצץ הנמתח על עץ חלק, שומר עליו ומשווה לו ברק.